

RH 1. XI 1993

Vaatasin etendust...

Olin selle lavaletulekut oodanud suure kannatamatuse ja erutusega. Ilmselt tundsid etenduses osalejad sedasama, sest oli ju tegemist maailmakuulsa "West Side looga". Mul õnnestus näha ka proove ja juba siis sattusin vaimustusse esinejatest, sest need olid noored ja kaunid, ja neid ümbritsenud harukordsest loominguilisest atmosfäärist. Nad kõik oli muusikaakadeemia ja pedagoogikaülikooli tudengid, kelle keskmine vanus oli 22 aastat.

15. oktoobril oli Linnahallis nende debüüt. Ja pean tunnistama, et see oli üks imepärasemaid etendusi, mida näinud olen. See, et lauldi ja räägiti eesti keeles, ei seganud põrmugi, sest muusika keel tõlget ei vaja.

Vaheajal jalutusruumis kuulasin tähelepanelikult, kas kõrvu hakkab ka venekeelset kõnet, ja tõepoolest — üsna vaheaja lõpus kohtasingi üht vene keelt rääkivat perekonda. Ja tõtt-õelda hakkas mul piinlik, et meid nii vähe oli. Tegemist oli ju

maailmakultuuri ühe tippteosega, ja see kuulub sama palju venelastele kui eestlastele. Ameerika muusika suurteos eestlaste igati õnnestunud interpreteeringus... Seda jälgides võis hakata ka eesti kultuuri hoopis teise pilguga nägema.

Muidugi võivad paljud venelased öelda, et nad polnud lavastusest teadlikudki. Kuid enne esietendust pöördusin ma ajalehe "Molodjož Estonii" toimetuse ettepanekuga, et leht eelolevast kultuurisündmusest kirjutaks, sest ka vene inimesed vajaksid selle kohta infot. Ma rääkisin kurtidele kõrvadele. Kui etendus oli vaadatud, tulin taas toimetusse ja pakkusin publitseerimiseks oma muljet nähtust, aga suhtumine oli jäänud endiseks ning mind paluti toimetusest lahkuda. Mu ainuke soov oli, et vene inimesed ei jääks ilma suurepärasest teatriklamusest, aga tukkuvast üksikõiksusest läbi murda mul ei õnnestunud.

TATJANA TUŠINSKAJA